

Chương 34

Tu luyện mị thuật quyển rũ Sở Dật Đình (2)

Tô Hồng Tụ trước khi làm người, vốn không biết giữa người với người khác nhau một trời một vực, có vinh hoa phú quý như Sở Dật Đình, thì có Vệ Thập Nhị sinh ra làm nô tài.

Dĩ nhiên, còn có một số người nàng chưa bao giờ từng thấy, nghe cũng không nghe nói qua.

Sau khi Vệ Thập Nhị đi không lâu, thì có một cao tăng vân du đến thăm, nói là muốn hóa duyên, Tô Hồng Tụ thấy vẻ mặt cao tăng lạnh nhạt, ngay cả con mắt cũng không nhìn về phía nàng, trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ, thừa dịp cho cao tăng tiền bạc, cười dịu dàng mà đá lông nheo với đối phương.

Tô Hồng Tụ vốn tưởng rằng cao tăng sẽ đổ mắt, tối thiểu cũng sẽ nhìn nàng lâu vài lần, lại không ngờ, nam nhân đầu được cạo trọc, trên người mặc trang phục màu vàng ly kỳ cổ quái cầm hết tiền bạc, nói tiếng cảm ơn với nàng, quay đầu rời đi luôn, trên mặt không có chút lưu luyến nào.

Không phải chứ, rõ ràng buổi trưa lúc nàng dọn vào, bên cạnh còn có một đám người vây quanh, mỗi người đều cực kỳ ân cần, đỡ bưng cả mặt giúp nàng khuôn đồ đây.

Sao mới nửa ngày, mị thuật của nàng lại biến mất gần như sắp không có đây?

Trong lòng Tô Hồng Tụ càng thêm nghi ngờ, lại tìm đến những thị vệ canh cửa Vệ Thập Nhị lưu lại, cười khanh khách ném rất nhiều ánh mắt quỵến rũ về phía từng người.

Nhưng mà, mỗi thị vệ kia đều như đầu gỗ, đừng bảo mắt đỏ tim đập, quả thực là mắt nhìn thẳng, một cái cũng liếc qua mặt nàng.

Tô Hồng Tụ nào biết những người Vệ Thập Nhị để lại đều là tử sĩ do chính hấn huấn luyện năm năm trở lên? Những người này đã sớm bị vết đao liếm máu ngày tôi luyện mỗi ngày không có chút tình cảm, dù cốt nhục chí thân của bọn hấn chết trước mặt hấn, bọn họ cũng nhất định không nhìn nhiều, mỹ nhân đẹp nữa đứng trước mặt bọn họ, bọn họ cũng sẽ không liếc nhiều lên mặt nàng.

Dĩ nhiên, trừ hai lần liên tiếp do Tô Hồng Tụ gặp phải nhân vật đặc biệt, kể từ sau khi nàng hóa thân thành người, mị thuật của nàng quả thật cũng thoái hóa không ít.

Hồ là hồ, người là người, mị thuật của hồ dùng trên thân người, vốn cần một quá trình cọ sát thích ứng.

Lần này Tô Hồng Tụ thật sự sốt ruột, vốn định ra khỏi phủ Thừa tướng, rồi trực tiếp đi tìm Lâm Hạo Hiên, ban đầu Lâm Hạo Hiên như thế nào với nàng, nàng sẽ theo hình mà vẽ hồ lô¹, trả tất cả đã chịu đựng ban đầu cho hắn.

Lâm Hạo Hiên bội tình bạc nghĩa với nàng, vui vẻ với người mới, nàng sẽ dùng mị thuật của Hồ tộc quyến rũ Lâm Hạo Hiên, ngoài ra để hắn hối hận một lần, cho hắn đội nón xanh.

Đây chính là biện pháp trả thù Lâm Hạo Hiên tốt nhất mà Tô Hồng Tụ có thể nghĩ đến rồi.

Chủ nhân thân thể này buộc nàng phải lập huyết chú, nhất định phải khiến Lâm Hạo Hiên sống không bằng chết, hối hận suốt đời. Tô Hồng Tụ thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn cách này.

Nhưng mà, hiện giờ thăm rồi, sao những nam nhân này nhìn thấy nàng đều không có chút phản ứng gì?

Mị thuật của nàng sẽ không biến mất nhanh như vậy chứ? Nửa ngày không còn nữa như thế?

Tô Hồng Tụ mặt ủ mày ê, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi tới đi lui trong phòng, lúc thì ra sân trước cười cười với người trông cửa, lúc lại ra phía sau, tìm được đầu bếp, không nói câu nào, nhìn chăm chăm người ta.

Cả phòng này cho dù là người quét sân hay người giữ cửa đều là thủ hạ của Vệ Thập Nhị chính là tử sĩ, đương nhiên sẽ không có chút phản ứng nào với mị thuật của nàng.

Cũng không lâu lắm, Tô Hồng Tụ hoàn toàn tuyệt vọng, nhốt mình trong phòng, mặc kệ Tú Nhi kêu như thế nào cũng không chịu đi ra.

Nàng tĩnh tọa trong phòng ngủ, hy vọng tu luyện mị thuật mình làm mất trở lại một lần nữa.

Tú Nhi nào biết trong lòng Tô Hồng Tụ suy nghĩ cái gì? Chỉ có điều khi nhìn thấy hành động thất thường hôm nay của Tô Hồng Tụ, cảm xúc mát mát của nàng là vì chuyện khác.

Một chuyện khác, trong Kinh thành truyền ra ngoài đến xôn xao, rất có thể đã bị Tô Hồng Tụ nghe được.

“Tiểu thư, tiểu thư?”

Tiểu nha hoàn Tú Nhi đang cầm bữa tối, cẩn thận từng li từng tí gõ cửa phòng, cố gắng khuyên nhủ Tô Hồng Tụ, không để cho tiểu thư vì chuyện này mà âm ức.

“Tiểu thư, người không cần tức giận nữa. Lâm Hạo Hiên có gì tốt? Cho dù là nhân phẩm hay là tướng mạo, hắn đều kém xa lục Vương gia nước Lương tiểu thư đã gặp trước đó. Tiểu thư, theo Tú Nhi nhìn ra, dường như Vương gia nước Lương đó có ý tứ với tiểu thư...”

Tú Nhi hạ thấp giọng, hôm nay trong ngoài khắp Kinh thành đều truyền đi, Lâm Hạo Hiên tự mình cầu được Thánh chỉ, muốn mời dạm hồng trang, lấy lễ Vương phi cực kỳ náo nhiệt mà đón Lương Hồng Xu vào phủ.

Tú Nhi cho rằng Tô Hồng Tụ chưa dứt tình với Lâm Hạo Hiên, nghe được những lời này bên ngoài, cho nên mới buồn buồn không vui, cả ngày sắc mặt cũng cực kém.

“Được rồi, Tú Nhi, ta không phải vì chuyện của Lâm Hạo Hiên mà tức giận, đừng đoán mò.”

Tô Hồng Tụ ngắt lời Tú Nhi, nàng không hề có hứng thú với việc Lâm Hạo Hiên muốn kết hôn với ai, muốn làm hôn sự cực kỳ náo nhiệt như thế nào.

Nàng chỉ quan tâm một việc duy nhất mới vừa rồi tĩnh tọa một chút, nàng không hề có cảm giác được mị thuật của mình lui bao nhiêu bước, việc này là sao, tại sao vừa rồi nàng thi triển mị thuật với nhiều người như vậy, đều không tạo nên tác dụng?

Hay mị thuật này chỉ tạo ra tác dụng với người có tâm trí không kiên định, Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình có tâm trí kiên định như vậy, khó có thể rung chuyển, sẽ rất khó tạo ra tác dụng?

Đang nghi ngờ, trăm mối vẫn không có cách giải, tiểu nha hoàn Tú Nhi cẩn thận từng ly từng tí quan sát sắc mặt Tô Hồng Tụ, thấy tiểu thư thật sự không quá khổ sở, mới thở phào mạnh một hơi, giọng điệu mềm đi nói, “Tiểu thư có thể nghĩ thông suốt cũng tốt. Tú Nhi cảm thấy, lục Vương gia nước Lương kia thật sự rất tốt, Tú Nhi nghe người ta nói, khi ở nước Lương, cho tới bây giờ ngài ấy không gằn nữa sắc, phụ hoàng của ngài ấy đưa tới bao nhiêu thiếu nữ, cho tới bây giờ ngài ấy vẫn không hề liếc mắt nhìn bọn họ, bọn họ đều nói tâm địa ngài ấy sắt đá, vô tâm vô tình, nhưng Tú Nhi thấy, lần trước khi ngài ấy thấy tiểu thư, mặt đỏ bừng, ngài ấy nhất định đã động lòng với tiểu thư, cũng khó trách, bây giờ tiểu thư đã trở nên xinh đẹp như vậy, ngay cả Tú Nhi nhìn thấy, trong lòng cũng nhảy loạn không ngừng, dừng lại không được...”

Nghe thấy Tú Nhi nhắc đến Sở Dật Đình, trong lòng Tô Hồng Tụ khẽ động, giống như gạt mây thấy trời xanh.

Đúng vậy, Sở Dật Đình xa lánh nữ nhân như vậy, cảm hận dáng vẻ của nàng giống Thục phi, nếu nàng có thể tu luyện mị thuật khiến Sở Dật Đình động lòng với nàng, bắt lại Lâm Hạo Hiên, nhất định nắm chắc, không nói chơi.

Ghi chú:

1. Theo hình mà vẽ hồ lô (依样画葫芦): Mô phỏng đơn giản một điều gì đó, một thứ gì đó.